

и болният Мирчо неможа да прѣнесе несгодитѣ на тоя пѣтъ и умрѣ при пѣтуването въ влака.

А пѣтътъ бѣше още дълъгъ, той не можеше да стои вече въ вагона, и свалиха го на гарата и трѣбваше да се погрѣбе въ селскитѣ гробища.

И майка му плачеше надъ него, прострѣнъ на твърдата земя, плачеха и братчетата и сестричето му, плачеха и нѣкои отъ присѣтствающитѣ тамъ.

Но влакътъ вече заминаваше, и тя се прощаваше съ него, цѣлувайки студеното му чело. И, когато вече се отдѣляше отъ него, дойде при нея малката маришка, ученичка отъ близкото училище, хвана ѝ ръката и каза съ печаленъ гласъ :

— Стрино, ние, ученикитѣ и ученицитѣ отъ тукашното училище, ще се погрижимъ за погрѣбението на умрѣлото ти дѣте.

И въ благодарностъ, майката пригърна ученичката, цѣлуна я по лицето, качи се въ вагона, и влакътъ замина.

Марийка отиде въ училището и разказа на учителя си за умрѣлия Мирчо, каза и за общанието си, дадено на нещастната майка, да бжде погрѣбенъ отъ ученицитѣ. Учителътъ похвали Марийка за доброто ѝ сърдце и пригответи ученицитѣ за погрѣбението на Мирчо.

По-голѣмитѣ ученици изкопаха въ селскитѣ гробища гроба на Мирчо Бѣжанчето. Другитѣ събраха дѣски и пирони, викнаха дърводѣлецъ, направиха му погрѣбаленъ сандѣкъ. Всички донесоха цвѣтя и свиха му надгробни вѣнци.

Поканиха свѣщенника, вземата кола и всички наредени вдигнаха трупа на Мирчо и закараха го въ гробищата. А тѣжниятъ камбаненъ звънъ прѣскаше печалната вѣстъ по цѣлото село. И къмъ погрѣбалното шествие присѣдиниха се още дѣца, жени и мъже, които отъ добро сърдце искаха да придружатъ нещастното бѣжанче до вѣчното му жилище. Мнозина отъ тѣхъ плачеха за него.

И погрѣбаха го и поставиха му надгробенъ кръстъ и обсипаха гроба му съ хубави цвѣтя.